

Tisztelt tanárok, kedves szülők, rokonok, barátok és, nem utolsó sorban, diákok!

Állunk és várunk, csendben, némán, egyedül, kettesben vagy csoportokban és ebből a csendből valahogyan mégis kialakul egy olyan zümmögés, amelyet a legőszintebben izgalomnak lehet nevezni. Valami olyasmit mondanék most, ami garantáltan inspirálna benneteket a közeljövőben, de olyan közhelyeken kívül, mint a minden kezdet nehéz, csak olyasmi jut még eszembe, ami 17 év távlatából ráragadt. Semmi garancia arra, hogy beválik, szóval csak saját felelősségre próbáljátok ki otthon.

A való világ pontosan ott kezdődik, ahol az ember elhagyja a magolós anyaméhet, az iskolát, és megrögzött vadként, igazi dzsungeltulajdonságokkal kell átküzdenie magát az összes lehetséges nehéz és válságos időszakon. A konkurencián, az elvárásokon, az anyagi túlélésen, a megfelelő egyetem és munkahely utáni hajszán, az önfejlesztésen és a végtelen alkalmazkodáson. És ne feledjétek, hogy az ember nagyvilágban való helytállási készsége valamint intellektusa nem az elvégzett iskolán vagy szakon múlik. Az csak hozzátesz, hiszen bármennyire hihetetlen, de a sorsunkat nem természetfeletti erők, hanem mi magunk alakítjuk. Az első ilyen időszaknak már a kapujában álltok, hiszen az érettségi rohamosan közeledik, de talán ez a kulcs a felnőtt élet felé is. És most tegyük azt fel, hogy a való életben is létezik szintlépés és különböző pályák feloldása. Mert amúgy tényleg létezik, elvégre itt sem történik az, hogy elismert munkavállalóként ülünk fel a legmagasabb trónra az üzleti világban akkor, amikor gondolunk egyet, vagy hogy az egyetemi éveinket néhány pislogással elintézhettük. Folyamatosan másszuk azt a bizonyos létrát, hogy szüleink és tanáraink szerint emberré faragjon bennünket az élet és ne csak holmi gyümölcsök legyünk a yogobellában vagy díszek a karácsonyfán, ahogy azt Péter tanár úr mondaná.

A pokolfajzat c. filmből idézve pedig: *„mi az, mi emberré teszi az embert, (...) talán a származása, hogy hova születik, én nem hinném. A döntései teszik emberré. Nem az számít, hogyan kezdi az életét, hanem az, milyen befejezést választ.”*

Az első ilyen szint az óvoda, azután az általános iskola, majd így tovább. Ahogyan feloldotok egy szintet, úgy fejlődik a karakteretek is, így lehetőségetek adódik nehezebb feladatok vállalására. Ebben a pillanatban számotokra a következő szint eléréséhez a sikeres érettségi jelent megoldást. Ezt követően új helyszíneket is feloldhattok az eddig szerzett tapasztalataitok által, hiszen közületek szinte mindannyian szétszéledtek a szélrózsa összes irányába, hogy független életetek építeni kezdjétek.

Visszatérve az internetes játékok világából, valójában csak azt szeretném mondani, hogy vágni kell az utat magad előtt, és soha de soha nem félni attól, hogy valami keserves kudarcként fog hamvába halni, ha sok más jó dolog jön még szembe az utatok során.

Élvezzétek a fiatalság erejét, illetve szépségét addig amíg lehet, bár erre úgyis csak akkor fogunk rájönni, ha már nem leszünk fiatalok.

Próbáljátok ki olyan dolgokat, amelyek már nem tartoznak a komfortzónátokba. Ezekkel fejlődtek és ismeritek meg a határaitokat.

Mosolyogjatok.

Ne pazaroljátok az időtöket negatív gondolatokra, féltékenységre, utálatra.

Nevessetek.

Bárhová mentek, bármit csináltok, hagyjatok egy kis darabot magatokból. Egy kedves szót, egy mosolyt, egy tanácsot. Bármit.

Hallgassatok. Figyeljete.

Tanuljatok.

Inspiráljatok másokat.

Tegyetek azért, amit el szeretnétek élni.

Alkossatok.

És, végezetül, ne felejtsetek el az osztálytársaitokkal együtt töltött éveket, az emlékeket, amelyeket négy év során gyűjtöttetek, a derivált-képleteket, a verselemzést és a máj működését.

És azt is jegyezzétek meg, hogy liceumi éveitek során tényleg voltak olyanok, akik a jót akarták nektek, de nem volt mindenki kompatibilis a lexikális tudáson alapuló oktatási rendszerrel, ami nem bűn. Sohasem ti voltatok és lesztek eltávolítandó anomáliák, ha mások vagytok. Volt, hogy a zsenge tinédzser lelketek nem volt jó helyen és csak azt a kiutat láttátok, hogy szembe induljatok el az árral, szüleitek, tanáraitok ellen mert a felnőtt-világban nem volt mi igazoljon benneteket. Ilyen helyzetek nem csak iskolás éveitek során fordultak elő. Ezek csak felkészítettek benneteket a nehezebb időkre, amikor majd lehet, hogy egyedül kell hinniek magatokban, ami nagyon nehéz. Éppen ezért tegyétek színessé a jövőtöket! Mindannyiunkét!

Sok sikert a továbbiakban!

Barbara,
XI. A osztály